

STUDENTEN-RIJPARTIJ

Een kleurige en opwindende gebeurtenis was ieder jaar, in oktober, de grote studenten-rijpartij, die wij bij onze grootouders mochten gaan zien. Zij woonden nl. in het centrum van Rijsenburg, dicht bij het Kerkplein, zodat we alles van nabij konden bekijken, want het hotel, tegenover dit plein gelegen, was het einddoel van de rijpartij.

Daags na de ontgroening reden de nieuwe corps-leden in stoet door de straten van Utrecht en tenslotte via De Bilt en Zeist naar „Het Wapen van Rijsenburg”, waar de dag bekroond werd door een groot feest-diner. „Hotel Schols”, zoals 't ook wel genoemd werd, was bekend om zijn goede keuken.

Zeker al een uur van te voren zaten we dan uit te kijken of er in de verte al iets aankwam. In het milde licht van een vroege oktober-avond kwam het kleureffect van het geheel prachtig tot zijn recht. De z.g. vóórrijder, in felle kleuren opende de stoet. Daarachter een hoog opgetaste mail-coach met de senaat. Maar het meest ongewone voor ons waren wel de victoria's - de twee-persoons rijtuigen - bespannen met zes paarden, die door jockey's onder de man bereden werden.

In ieder rijtuig zaten twee nieuwe corpsleden met baretten, in de kleur van hun faculteit, op het hoofd. Deze baretten waren versierd met een struisveer.¹⁾ De jockey's met hun wit zeemleren broeken, zwarte laarzen, felkleurige jassen en zwartfluwelen petten vonden wij wel het aller-mooist.

Het gaf een enorme drukte op het Kerkplein en op de ruimten vóór en achter en naast het hotel. Het feest-diner vond plaats in de salons, terwijl de jockeys en koetsiers aan lange tafels in het koetshuis onthaald werden. Zij lieten zich de maaltijd goed smaken, maar sommigen wilden óók nog wat meenemen. Zo zag ik een keer, dat een jockey een karbonade in de zak van zijn zeemleren broek stak. Een kelner die dit óók zag zei heel laconiek: „daar hoort jus bij” en hij goot hem een scheut van die hete vette saus in zijn broekzak.

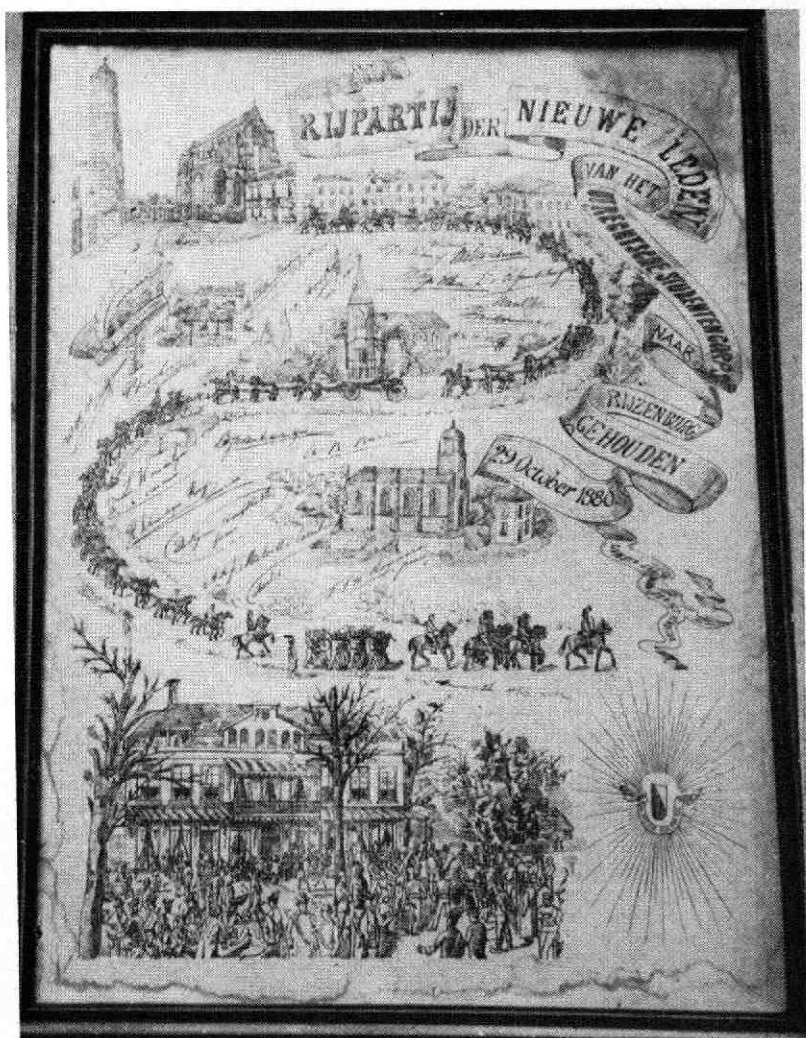
In de salons gebeurden ook gekke dingen. Een „spelletje” was het bijv., dat de feestvierende disgenoten met een tafelbord op hun eigen hoofd sloegen om te zien wie de mooiste ster in het bord kon krijgen. Ook herinner ik me hoe we op een keer een feesteling naar buiten zagen komen met een grote dameshoed op. Bij nader inzien bleek het echter een . . . schuimtaart te zijn. Het meest adembenemende avontuur was wel dat ze eens, tot slot, een ingespannen paard door de gang van het hotel naar binnen brachten om dit aan het tafellaken van de feestdis te spannen en zó de tafel „af te ruimen”. Met veel moeite werd daar echter tijdig een stokje voor gestoken, zij het onder hevige protesten. Het zenuwachtig geworden paard liet wèl wat achter, al was het dan niet voor het aangenaam verpozen . . .

Ieder jaar werd als herinnering een grote tekening gemaakt, waarop

¹⁾ Er is hier sprake van ± 1905. Later kwam die veer te vervallen.

alle handtekeningen van de deelnemers voorkwamen. Deze prenten werden dan ingelijst en opgehangen in de gangen van het hotel. De mooiste exemplaren zullen er wel het langst gehangen hebben. Bij mijn weten hangen er thans nog twee. Een er van heb ik in 1961 gefotografeerd, welke ik hierbij liet afdrukken.

Wim Harzing

Boven links de Domtoren en de Dom met het vroegere universiteitsgebouw.

In het midden de Herv. kerken van De Bilt en Zeist.

Beneden: „Het Wapen van Rijsenburg” met zijn toenmalige waranda.